

MISERICORDIA ET MISERA - apoštolský list k závěru svatého roku milosrdenství - 1. část (ze 3)

František těm, kdo čtou tento apoštolský list: milosrdenství a pokoj.

Misericordia et misera - tato dvě slova užívá svatý Augustin, když komentuje setkání Ježíše a cizoložné ženy (srov. Jan 8,1-11). Nemohl najít krásnější a přiléhavější výraz, který by umožnil chápat tajemství Boží lásky, jež vychází hříšníkovi vstříc: „Zůstali pouze ti dva: ubožačka (*misera*) a milosrdenství (*misericordia*)“ (Jan 33,5). Kolik božské slitovnosti i spravedlnosti obsahuje tento příběh! Z něho plynoucí ponaučení osvěcuje závěr mimořádného Svatého roku milosrdenství a ukazuje cestu, po které jsme povoláni se ubírat v budoucnosti.

1. Tato evangelní pasáž může být právem pojata jako obraz toho, co jsme ve Svatém roce slavili: čas milosrdenství požadujícího, aby v našich komunitách bylo *slaveno* a *prožíváno* neustále. Milosrdenství totiž nemůže být jakousi vsuvkou v životě církve, nýbrž samotnou její existencí působící zjevnost a hmatatelnost hluboké pravdy evangelia. **V milosrdenství se zjevuje všechno; všechno se vyřeší v milosrdné Otcově lásce.**

Setkali se žena a Ježíš. Ona - cizoložnice, která měla být podle Zákona odsouzena k ukamenování; On, který svým kázáním a plným sebeodevzdáním, jež ho vedlo na kříž, přivedl mojžíšský Zákon k jeho původnímu smyslu. **Jádrem není Zákon a zákonná spravedlnost, nýbrž Boží**

láska, která dovede číst v srdci každého člověka a chápat jeho nejskrytější touhu a která má mít ve všem prvenství. V tomto evangelním příběhu nicméně nedochází k abstraktnímu setkání hříchu a soudu, nýbrž hříšnice a Spasitele. Ježíš pohlédl do očí oné ženy, četl v jejím srdci a našel tam touhu po porozumění, odpuštění a osvobození.

Bída hříchu byla oděna milosrdenstvím lásky. Ježíš nepronáší žádný soud, který by se nevyznačoval slitováním a soucitem s touto hříšnicí. Těm, kdo ji chtěli soudit a odsoudit k smrti, odpovídá Ježíš dlouhým mlčením, jímž chce dát zaznít Božímu hlasu ve svědomí jak oné ženy, tak jejich žalobců. Ti pustí z rukou kameny a jeden po druhém

odejdou (srov. Jan 8,9). A po onom odmlčení Ježíš říká: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?... Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška již nehřeš“ (vv.10-11). Takto jí pomohl pohlédnout do budoucnosti s nadějí a připravit ji, aby svůj život dala znovu do pohybu; **od nynějška, bude-li chtít, může „žít v lásce“** (srov. Ef 5,2). **Je-li člověk oděn milosrdenstvím, pak náklonnost ke hříchu, i když trvá stále, je překonána láskou umožňující hledět dál a žít jinak.**

2. Ježíš to ostatně učil jasně, když byl pozván k obědu jedním farizejem, a přistoupila tam k němu jistá žena, všem známá hříšnice (srov. Lk 7,36-50). Pomazala mu nohy drahocenným olejem, smáčela je slzami a sušila svými vlasy (srov. v.37-38). Na pohoršenou reakci farizeje Ježíš odpovídá:

„Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje“ (v.47).

Odpuštění je nejvíce viditelným znamením Otcovy lásky, kterou chtěl Ježíš zjevit svým životem. V evangeliu není místo, které by se vymykalo tomuto imperativu lásky, která sahá až k odpuštění. Dokonce v poslední chvíli svého pozemského života, když byl přibíjen na kříž, pronáší Ježíš slova odpuštění: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“

(Lk 23,34).

Nic z toho, co **kající se hříšník** předkládá Božímu milosrdenství, **nemůže zůstat bez Jeho odpuštění.** Z tohoto důvodu nemůže nikdo klást meze milosrdenství, které navždy zůstane úkonem velkorysosti nebeského Otce, bezpodmínečné a nezasloužené lásky. Nemůžeme se proto vystavovat riziku, že budeme odporovat plné svobodě lásky, s níž Bůh vstupuje do života každého člověka. ...

3. **Kolik** jen radosti se probudilo v srdci těch dvou žen, cizoložnice a hříšnice! Odpuštění jim umožnilo konečně se cítit svobodně a šťastně jako nikdy dříve. Slzy zahanbení a bolesti se proměnily v úsměv toho, kdo ví, že je milován.

Milosrdenství vzbuzuje radost, protože srdce se otevírá naději nového života. Radost odpuštění je nevypověditelná, ale pokaždé, když ji zakusíme, vyzáruje z nás. **Na jejím počátku je láska**, s níž nám Bůh vychází vstříc a činí z nás nástroje milosrdenství tím, že prolamuje kruh egoismu, který nás obepíná. ... Prožitek **milosrdenství dává radost. Nenechme si ji odnést pryč různými trápeními a starostmi**. Kež zůstává dobře zakořeněna v našem srdci a stále nám umožňuje pokojně hledět na každodenní život.

Zdá se, že ve světě, který je často ovládan technickou, narůstají formy smutku a osamělosti, kterým lidé, včetně těch mladých, podléhají. Zdá se totiž, že budoucnost je v zajetí nejistoty, která nedává stabilitu. A tak se rodí pocity trudnomyslnosti, smutku a nudy, které mohou pozvolna přivádět k zoufalství. Je zapotřebí svědků pravé naděje a radosti, aby byly vypuzeny chiméry slibující snadné štěstí umělých rájů. Hluboká prázdnota mnohých může být vyplněna nadějí, kterou nosíme v srdci, a radostí, která z ní plyne. **Je tolik potřeba poznat radost, která se zjevuje v srdci, jehož se dotklo milosrdenství**. Vezměme si proto k srdci slova apoštola: „Radujte se stále v Pánu“ (*Flp* 4,4; srov. *1 Sol* 5,16).

4. Slavili jsme intenzivní Svatý rok, během něhož jsme obdrželi překypující milost milosrdenství. Jako silné a ozdravné vanutí byly na svět seslány dobrota a milosrdenství Páně. Tváří v tvář tomuto milujícímu pohledu Boha, který k nám byl tak dlouhodobě obrácen, nemůžeme zůstat lhostejní, protože proměňuje život. ... V tomto Svatém roce dokázala církev vnímat a zakoušet intenzivní přítomnost a blízkost Otce, který působením Ducha svatého učinil zjevnějším dar a mandát Ježíše Krista týkající se odpuštění. **Bylo to skutečně nové navštívení Páně mezi námi**. Cítili jsme, jak jeho živoucí vanutí splývá na církev a Jeho slova nám znovu ukázala naše poslání: „**Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou**“ (*Jan* 20,22-23).

5. Nyní po skončení tohoto Svatého roku je čas pohlédnout vpřed a pochopit, jak nadále věrně, radostně a nadšeně zakoušet bohatství božského milosrdenství. ... Nezarmucujme Ducha, který stále ukazuje nové cesty, po nichž je třeba nést evangelium spásy všem.

Na prvním místě jsme povoláni milosrdenství *slavit*. Kolik bohatství je přítomno v modlitbě církve vzývající Boha jako milosrdného Otce! V liturgii je milosrdenství nejenom opakovaně zmiňováno, ale skutečně přijímáno a prožíváno. Od začátku do konce se při *slavení eucharistie* objevuje milosrdenství v dialogu mezi modlícím se shromážděním a Otcovým srdcem, které se raduje, když může prokazovat svou milosrdnou lásku.... Veškerý svátostný život nám dává milosrdenství v hojnosti. Jistě není bezvýznamné, že církev výslovně zmiňuje milosrdenství v názvu dvou svátostí nazývaných svátostmi uzdravení, totiž *smíření* a *pomazání nemocných*. ... V modlitbě církve tedy odkaz na milosrdenství zdaleka není vedlejší, nýbrž *performativní*, to znamená, že **dovoláváme-li se jej s vírou, dostává se nám jej, a vyznáváme-li, že je živé a reálné, skutečně nás proměňuje. Toto je zásadní obsah naší víry, kterou máme**

zachovat v celé její původnosti. Ještě před hříchem nám byla zjevena láska, s níž Bůh stvořil svět a lidi. Láska je první skutek, kterým se Bůh dává poznat a vychází nám vstříc. Mějme proto srdce otevřené důvěře, že jsme milováni Bohem. Jeho láska nás vždy předchází, provází a zůstává vedle nás, navzdory našemu hříchu.

6. V tomto kontextu nabývá zvláštního významu také *naslouchání Božimu Slovu*. Každou neděli je Boží Slovo hlášáno křesťanské obci, aby den Páně byl osvěcen světlem, které vyzáruje z velikonočního tajemství (srov. *Sacrosanctum Concilium*, 106). Při slavení eucharistie jsme svědky opravdového dialogu mezi Bohem a jeho lidem. V biblických čteních se totiž znovu odvíjejí dějiny naší spásy prostřednictvím nepřetržitého díla hlášaného milosrdenství. Bůh s námi dodnes mluví jako s přáteli, „stýká se“ s námi (*Dei Verbum*, 2), aby nám daroval své společenství a ukázal nám stezku života. Jeho Slovo tlumočí naše prosby a starosti i plodnou odpověď, abychom mohli konkrétně zakusit Jeho blízkost. Velkou důležitost má *homilie*, kde je „pravda doprovázena krásou a dobrem“ (*Evangelii gaudium*, 142), aby rozechvěla srdce věřících tváří v tvář nezměrnosti milosrdenství! ...

7. **Bible je velký příběh**, který podává divy Božího milosrdenství. Každá stránka je prostoupena láskou Otce, který chtěl, počínaje stvořením, vtisknout do vesmíru znamení svojí lásky. **Duch svatý slovy proroků a mudroslovných spisů utvářel dějiny Izraele přiznáním Boží něhy a blízkosti, navzdory nevěrnosti lidu**. Ježíšův život a Jeho kázání určujícím způsobem poznamenávají křesťanské společenství, které pochopilo svoje poslání na základě Kristova mandátu být trvalým nástrojem Jeho milosrdenství a Jeho odpuštění (srov. *Jan* 20,23). Prostřednictvím Písma svatého uchovávaného v živé víře církve Pán nadále mluví ke svojí Nevěště a ukazuje jí stezky, jimiž se má ubírat, aby evangelium spásy dosáhlo ke všem. Hluboce si přeji, aby **Boží Slovo bylo stále více slaveno, poznáváno a šířeno, a jeho prostřednictvím se tak mohlo lépe chápat tajemství lásky, která proudí z tohoto zdroje milosrdenství**. Zřetelně to připomíná apoštol: „Všechno, co je v něm napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti“ (*2 Tim* 3,16).

Bylo by vhodné, kdyby každé společenství jednu neděli liturgického roku obnovovalo závazek šíření, poznávání a prohlubování Písma svatého, neděli věnovanou cele Božimu Slovu k porozumění onoho nevyčerpatelného bohatství, které pochází z **neustálého** dialogu Boha a jeho lidu. ... K těmto iniciativám jistě patří větší rozšíření *lectio divina* (Boží četba, svaté čtení - pozn. Poutník), aby se rozjímavou četbou posvátného textu dostalo duchovnímu životu opory a růstu. *Lectio divina* na témata milosrdenství umožní dotýkat se plodů posvátného textu, který je čten ve světle celé duchovní tradice církve a nezbytně ústí do skutků a konkrétních činů milosrdné lásky (srov. Benedikt XVI., *Verbum Domini*, 86-87).

pokračování příště
pro Poutník vybral Zdeněk Ježek 295

LETOŠNÍ PROJEV ZAKLADATELKY LINKY POMOCI „NESOUDÍME – POMÁHÁME“ V KATEDRÁLE SVATÉHO VÍTA, VÁCLAVA A VOJTĚCHA PŘED „POCHODEM PRO ŽIVOT“

Vaše Eminence otče kardinále, Vaše Excellence, důstojní otcové, milí ministranti, vážení přátelé, velcí i malí poutníci z celé naší země, vážení posluchači Radia Proglas, posedmnácté se v naší zemi koná národní pochod pro život a rodinu, který

nyní už podruhé začíná mši svatou v pražské katedrále. Děkujeme za pozvání vám, otče kardinále, ale ráda bych vyjádřila vděčnost také všem biskupům za otevřenou podporu iniciativ usilujících o obnovu úcty k životu od početí do přirozené smrti.

O Slavnosti Zvěstování Páně se ve všech českých a moravských diecézích obětovaly mše svaté za obnovu kultury života a ČBK také vyslovila na svém lednovém zasedání plnou podporu letošnímu ročníku Národního pochodu pro život a rodinu. To vše pro nás znamená povzbuzení, ale přitom víme, že o nás nejde. Nejde o nějaký spolek, iniciativu, o agendu nějakého hnutí, ale o osud dvaceti tisíc dětí, které jsou každý rok usmrceny, o jejich matky, které jsou ve stejném počtu potratem zraněny, o jejich otce, kteří možná nenašli dost odvahy postavit se za ženu, kterou objali

a za život, který počali.

Letos již šedesátým rokem je u nás v platnosti potratový zákon, který jsme si roku 1957 nechali vnutit Sovětským svazem, prvním moderním státem, který se kdy odvážil přiznat člověku právo na zabíjení vlastních potomků. Tento zákon, jeden z plodů protikřesťanské revoluce, se chtěl jevit jako projev emancipace lidství, ve skutečnosti však byl projevem pádu do dávného pohanství. Na starověkou Spartu dnes hledíme očima učebnic dějepisu s pohrdáním spatra jako na cynickou kulturu, kde se nezuživé děti shazovaly ze skály dolů do propasti. Hledíme spatra na kulturu, kde se zabíjeli slabí. A sami žijeme v kultuře, kde se zabíjejí nejslabší. Jsme tak zde na Západě svědky nájezdu barbarství, které však dnes nepřijíždí jako horda krvelačných Hunů na koních, ale útočí skrz naše vlastní zákony a paragrafy.

Evropská kultura se však kdysi stala velkou ne snad proto, že by byla bělošská nebo západní, ne snad pro svou rasovou nebo geografickou pýchu, ale pro svou pokoru před božím a přirozeným zákonem, který přiznává důstojnosti každému člověku od početí až do přirozené smrti. Moderní -ismy znamenaly vždy ústup od této pokory, na níž západní civilizace stojí, a začaly lidskou důstojnost vyhrazovat vyvoleným na základě společenské třídy, rasy anebo – jak je tomu dnes – na základě zdraví a síly. Nacismus, komunismus i moderní individualismus znamenají nájezd barbarství na evropskou kulturu, jehož viditelné plody jezdí fotografovat lidé z celého světa, třeba sem na Hradčany.

Tato kultura má však své vnitřní, méně viditelné, ale neméně důležité katedrály. A jedním, snad největším z těchto vnitřních pokladů, je – v mnoha civilizacích tak nesamozřejmá – úcta ke každému jednotlivému životu. Naše dnešní shromáždění, které zde před Bohem začínáme, není v první řadě demonstrací proti potratům, je pochodem pro život. Je vyjádřením souhlasu se stvořeným řádem, je pochodem, v němž spolu s námi jdou celá staletí křesťanské civilizace. To, co je dnes normální, vždy normální nebylo a jistě vždy nebude. Sebevražedné kultury, které pohrdají počatým životem a znevažují rodinu, nemohou mít dlouhé trvání. To, co pak vyrosté z trosek, bude nový, přirozený řád. Co se potom bude v učebnicích psát o Evropě 21. století? Nebudeme potom pro potomky – pro přeživší této epochy potratu – kulturou smrti? Nebudeme tím, čím je pro nás starověká Sparta?

Ale! Věci se hýbou. Ve své každodenní praxi se setkávám s mnoha znameními naděje. Aktivity na ochranu lidského života dostávají spontánní podporu z nejvyšších politických míst, z takových, z nichž ji jinde na světě nikdy nedostaly. Mění se smýšlení lékařů, z nich stovky aktivně podporují práci Hnutí pro život. Projekt Nesoudíme, pomáháme je díky aktivní záštitě starostů přítomen v desítkách českých a moravských měst. Také lékaři včetně gynekologů z předních českých nemocnic vycházejí vstříc. V politické oblasti se daří měnit cynický paragraf zákona o pohřbívání, který zacházel s potracenými dětmi jako s biologickým odpadem. Funguje kolem nás spousta nádherných projektů, které stojí na zájmu člověka a o uzdravení celé společnosti. A vše, co se tu děje, se děje díky podpoře tisíců lidí, kteří se s námi dělí mimo jiné o finanční prostředky ze svých beze sporu napjatých rodinných rozpočtů.

Jste to vy, kteří jste tu dnes s námi, kteří dáváte světu naději. Jste dobrým příkladem a příklady, jak známo, táhnou. Obnova světa, v němž se silný člověk obrací proti slabému, však nemůže, jak víme, začít jinde než u kořene problému: tedy obratem člověka k Bohu. Veškeré úsilí by ale bylo plané, pokud by nezačínalo modlitbou. Věci se teď hýbou i proto, že jsou v naší zemi denně obětovány mše svaté na úmysl obnovy úcty k životu a že se tisíce lidí denně za tento úmysl modlí. Bohu díky za to, že se k nám i přes naše slabosti laskavě sklání, že nás slyší, že nám žehná a že se o nás stará. Kéž jsme dobrými spolupracovníky jeho milosti, aby tato kultura nebyla pohanskou kulturou smrti, ale stále zřetelněji se stávala křesťanskou kulturou života.

SEBEPŘIJETÍ A VĚDOMÍ VLASTNÍ HODNOTY

V lednu navštívil Prahu španělský psycholog a psychoterapeut Iñaki Guerrero. Jedním z témat, které je mu blízké, je sebepřijetí. Přinášíme společný rozhovor Nového města a slovenského Nového mesta.

Jak se u člověka utváří vědomí vlastní hodnoty? Souvisí to s rodinou, ve které vyrůstal?

„Ano, velmi to souvisí s tím, co dítě zažívá v prvních letech života. Důležité je, aby zažilo bezpodmínečnou lásku a přijetí. Musí pochopit, že ať udělá, co udělá, je stále milované, že má hodnotu už jen proto, že existuje, ne proto, že dělá něco pěkného nebo že je inteligentní. Kromě toho musí být povzbuzováno, aby se snažilo udělat všechno, na co má. Například když si má zavázat tkaničku a maminka řekne, že mu ji zaváže sama, protože by to trvalo moc dlouho, je to pro sebevědomí dítěte negativní sdělení. Jako by mu říkala, že není schopné. Rodiče musí být velmi pozorní a nechat dítě dělat to, co zvládne, povzbuzovat ho. Když dítě vynaloží úsilí, které se setká s úspěchem, vzroste jeho sebevědomí. Rodiče by měli zasáhnout pouze tehdy, když to dítě samo nedokáže.“

Další důležitou věcí je vyzdvihoval na dítěti to pozitivní, neříkat mu jen to negativní. Jinak si začne myslet, že je špatné, že nemá hodnotu. Potřebuje slyšet, že dělá věci dobře. Tím se mu sděluje, že i přes chyby a nedostatky má hodnotu. Také si vytváří objektivnější představu o sobě a roste jeho sebevědomí. To je pár důležitých myšlenek, jak rozvíjet sebevědomí u dětí.

Dítě s dobrým sebevědomím bude mnohem zdravější, vyrovnanější, věci se mu budou dařit lépe, snadněji dosáhne úspěchu, bude mít dobrý přístup k druhým, bude méně trpět.“

Jaký vztah má sebepřijetí a sebeúcta k pokoře nebo naopak k pýše?

„Kdo si myslí, že je superman, ten nemá zdravé sebevědomí, nepřijímá dobře sám sebe. Člověk s dobrým sebevědomím bývá velmi pokorný, zná svá omezení, a přesto přijímá sebe sama takového, jaký je. Nepotřebuje hrát, že je dobrý, schopný, ani nepotřebuje, aby mu to někdo říkal. Dokáže vidět na druhých to pozitivní a obdivovat to, protože necítí závist. Bývá příjemný, nevyzdvihuje se, ale vyzdvihuje druhé, nemyslí na sebe a je velmi otevřený vůči druhým. Dělá to přirozeně. Jsou to lidé velmi vyrovnaní, kteří se hned tak nerozčílí.“

Co může člověk sám udělat pro to, aby měl zdravé sebevědomí, sebeúctu?

„Musí objevit své schopnosti. Musíš myslet na to, že všichni jsme jedineční. Všichni. Neexistuje nikdo, kdo by byl stejný jako ty, jako já. To, k čemu jsi ve světě povolán, nemůže udělat nikdo, pouze ty.“

Vzhledem k deficitům sebevědomí máme tendenci se srovnávat s druhými, a to negativně. Vidím toho, kdo je vyšší, inteligentnější nebo sympatičtější než já, ale nevidím toho, kdo je nižší, méně inteligentní nebo méně sympatický. To je zavádějící. Protože ten, kdo je vyšší než já, může být zároveň hloupější. Proč se s ním srovnávám ve výšce a ne v inteligenci? Musíme se naučit vidět to pozitivní, co máme, své schopnosti, to, co je na nás krásného, velkého. Když to vidím, řeknu si: dobrá, mám i chyby, ale všichni mají chyby. Přijímám to dobré i špatné, co mám, a vím, že Bůh mne má rád takového, jaký jsem.

Někdo si myslí, že žil špatně a že ho Bůh nemůže mít rád. To není pravda. Bůh ho má rád, možná víc, než kdyby byl dokonalý. Je-li to člověku jasné, je svobodný. Už si nedělá starost, jestli má úspěch nebo ne, jestli ho druzí mají rádi nebo ne, protože ví, že je hoděn toho, aby byl milován. Je svobodný a vnitřní svoboda mu umožňuje mnohem víc milovat druhé. Automaticky se stará víc o druhé a to mu dává plnost, radost. Proces, jak získat dobré sebevědomí, je velmi důležitý, protože je to zdroj štěstí a svatosti. Sebeúcta vede k pokoře, k uznání svých hříchů, nedostatků. Má-li člověk nízké sebevědomí, tak je neuznává, nepřijímá. Před Bohem není důležité být výborný, ale přijmout, že takový nejsem, a že přesto mne Bůh miluje.

Jeden katolický spisovatel napsal, že Bůh v tebe věří, protože ví, co velkého a krásného do tebe vložil. Říkal, že mít víru znamená věřit v to, že Bůh věří ve mne. Kdyby v nás Bůh nevěřil, nestvořil by nás. Někdy dobře nevíme, co do nás vložil nebo co pro nás z toho vyplývá. Jsem-li otevřený a odevzdám se do jeho rukou, ukáže se to.“

Jak jste se s otázkou sebepřijetí vypořádal vy?

„Já žiji již asi 45 let ve fokoláre. Někdy si kladu otázku, jak jsem se za ty roky změnil, co se zlepšilo? Podívám-li se na to, jaký jsem byl v roce 1972, když jsem začínal, a jaký jsem teď, zdá se mi, že se nezměnilo nic, že mám stejné nedostatky. Pouze jeden drobný rozdíl – že teď mě to netrápí. Protože proces zrání člověka nespočívá v tom, že se stane dokonalým, ale že přijme to, že perfektní není a přesto věří, že ho Bůh miluje. Odevzdat se do Božích rukou dává člověku velkou svobodu. Tento proces je velmi důležitý, není však snadný. Máme deficit sebevědomí, který nás vede k tomu, že chceme být výborní, dělat věci dokonale, což je chyba. Ježíš chce, abychom milovali, ne abychom byli dokonalí.“

Přijmout se, jaký jsem, s vědomím, že Ježíš vzal všechno na sebe a já mohu začít znovu, je těžké, ale nakolik dokážeme přijmout sebe, natolik začneme cítit vnitřní pokoj, stabilitu. Tehdy život začíná přinášet plody, jsi schopnější milovat, darovat se, jsi svobodnější a cítíš, že Bůh působí mnohem víc skrze tebe, protože mu dáš prostor. Zatímco když máš pořád starost, jestli jsi to udělal správně nebo ne, jestli jsi měl..., stále myslíš na sebe.

Chiara Lubichová v prvních dobách Hnutí fokoláre říkala, že nechce být svatá. Proč? Protože chtěla být svatá pro ni bylo spojeno s egoistickým přáním být dokonalá, ale ona chtěla milovat Boha. Pak pochopila, že když bude milovat Boha, stane se svatou. Neusilovala však o svatost, nýbrž o lásku k Bohu. Myslím, že to je klíč. Jinak je nemožné stát se svatými. Je to Bůh, který nás činí svatými. My ne. Co máme dělat? Přijmout, že takový nejsme a nechat se jím vést. To je zásadní v životě každého křesťana.“

Ve své knize „Como ser libre“ (Jak být svobodný) jste napsal – citoval jste Ericha Fromma – že my lidé věnujeme veškerou svou energii na to, abychom dosáhli cílů jako úspěch, prestiž, peníze, ale nenaučíme se milovat. Jak se tedy naučit umění milovat?

„Erich Fromm mluví o určitém protikladu, kdy všichni lidé, když jsou dotázáni, říkají, že láska je to nejdůležitější. Pak se ale starají o všechno, jen ne o to, aby milovali. To si protirečí. Co tedy dělat? Musíme tento protiklad prolomit – uvědomit si, že nejdůležitější je milovat. Neznamená to být slavný, dokonalý, mít úspěch... Ne, důležité je milovat. Místo toho, že upnu všechny své síly k tomu, abych dělal perfektně svou práci, že budu například velkým vědcem, uvědomím si, že důležité je milovat. Všechno má smysl, jestliže se to rodí z lásky. Mohu se stát dobrým psychologem z lásky k lidem, kterým mám pomáhat. Ale jen z lásky, ne protože chci být dobrým psychologem. Dělán-li to z lásky, má to smysl, jinak ne. Musím tedy všechny své síly věnovat tomu, abych miloval. To znamená více studovat, lépe se připravit pro práci psychologa atd., ale stále milovat, to je klíč ke všemu.

Také jiný psycholog mluvil o tom, že když se zeptáme rodičů, přejí-li si, aby jejich dítě bylo bohaté nebo šťastné, chtějí, aby bylo šťastné. Ale vychovávají ho k tomu, aby bylo kompetentní, aby využívalo svých schopností k vydělávání peněz, ale ne k tomu, aby bylo šťastné, což znamená být altruista, žít pro druhé, zabývat se méně sebou a více druhými. Vědí, že to přináší štěstí, ale v praxi ho vychovávají jinak.“

Máme tendenci stále se porovnávat s druhými, soutěžit, máme touhu být lepší než druzí. Z toho se může zrodit pocit méněcennosti. Jak uchovat vědomí vlastní hodnoty, aniž by si člověk připadal neschopný, méněcenný?

„Připadat si méněcenný, málo inteligentní, málo studovaný či méně schopný neznamená, že mám menší hodnotu. To si musím uvědomovat. To, co člověku dává hodnotu, je to, že je dítě Boží, že je milovaný Bohem, že je schopný milovat. K tomu není zapotřebí být moudrý, sympatický... Je třeba vstoupit do této logiky.

Nevědomky poměřujeme lidi a díváme se na vnější úspěch. Ten však nedává člověku hodnotu. Jeden výborný italský řeholník napsal, že před Bohem jsme všichni stejní. Papež, já i ty jsme si před Bohem rovni. Bůh nemiluje víc papeže než tebe. Papeži dal zodpovědnost a speciální pomoc, aby mohl tuto zodpovědnost nést, protože to má význam pro celé lidstvo. Ne proto, že má větší hodnotu. K důležitému člověku přistupujeme s úctou pro úlohu, kterou má, ne proto, že si myslíme, že má větší hodnotu. Nezáleží na tom, jestli ty děláš něco důležitého. Záleží na schopnosti milovat, vědět, že jsme dětmi Božími. Musíme si to vtouct do hlavy. Stojí to úsilí. Ale přináší to vnitřní štěstí.“

*Za rozhovor děkují Ludmila Šturmová a Ignác Brosch
převzato z časopisu Nové město -BM-*

BÝT A ZŮSTAT RODINOU

Ztroskotaný vztah, samota, dcera, která zahynula při smrtelné nehodě. Paola, Italka, vypráví o tom, jak našla sílu jít dál, odpustit, otevřít se druhým a zůstat rodinou.

V prvních letech manželství jsem byla šťastná a zamilovaná. Zdálo se, že vše plyne hladce. Brzy však se mezi mnou a manželem objevovalo stále častější napětí a byla jsem z toho smutná. Určitě jsem dělala mnoho chyb, ale stále jsem se snažila vztah udržet. Byla jsem přesvědčená, že naše láska nemůže skončit. Za pět let se narodila holčička a pak chlapeček. Dcera se narodila s vrozenou nemocí, což obnášelo častou hospitalizaci, i daleko od domova. Také syn byl často nemocný a často i on musel do nemocnice. Rozhodující pak byla pro dceru nesnadná chirurgická operace. Byly to velmi náročné roky. Manžela ta situace drtila a říkal, že již nevládne žít se všemi těmi problémy.

Když jsem si všimla, že se zamiloval do mé nejlepší kamarádky, bylo už příliš pozdě. Tak jsem po třinácti letech manželství zůstala sama se dvěma dětmi ve věku osm a pět let. Cítila jsem se tak špatně, že jsem už neměla chuť žít. Neměla jsem strach ze smrti a pokusila jsem se o sebevraždu požitím značné dávky léků. Můj plán se však zhatil a po deseti dnech hospitalizace jsem se vrátila domů.

V té době jsem díky spiritualitě Hnutí fokoláre objevila Boha jako lásku. Evangelium začalo vstupovat do mého života, zažívala jsem radost, kterou přináší snaha o jeho žití. Děti kvůli našemu rozchodu velmi trpěly a i s nimi jsem měla nemálo těžkostí. Bůh však nikdy nepřestal řídit můj život a do cesty mi postavil lidi, kteří mi pomohli zvládnout mnoho problémů, které jsem prožívala, jako například trýznivou touhu mít vedle sebe milujícího muže nebo chuť se bavit nebo zkrátka jen myslet na sebe.

Pokaždé se znovu vracelo světlo a osvěcovalo můj život. Také když jsem prožívala nejtragičtější zkušenost, kterou rodič může prožít – moje milovaná dcera se stala obětí smrtelné nehody. V té chvíli mi bolest drásala srdce, ale prosila jsem Boha, aby mi dal sílu opakovat mu své „ano“. A on mě nenechal v zoufalství. Hned jsem cítila, že je živý a že je vedle mne.

Od její smrti dostávám mnoho znamení Boží lásky, a i když ji nemohu vidět nebo obejmout, mám v sobě pokoj. Dcera se chtěla stát učitelkou. Díky velkorysosti mnoha jejích blízkých lidí vznikl projekt pro odstranění negramotnosti na Pobřeží slonoviny. Několik let tento projekt podporovala také farnost. Nyní se realizuje myšlenka postavit tam školu.

Boží láska se projevuje také ve chvílích, kdy mi přátelé mé dcery říkají, co prožívají – zvou mě na promoce, chodí mne navštívit, zvou mě na pizzu, prosí mne o radu a nazývají mne „druhá mamka“. Syn žije zatím se mnou a jsem šťastná, že se mohu otvírat potřebám druhých. Když se dovídám o lidech z jiných měst, kteří jsou hospitalizováni v nedaleké onkologické nemocnici, snažím se jim být nablízku a být pro ně malým odrazem Boží lásky ke mně.

Jednoho dne jsem našla sílu odpustit svému manželovi a neposuzovat ho. Od té doby se cítím svobodná. Spadla ze mne bolest, která mne deprimovala. I když je ode mne hodně vzdálený, žádný rozvod mne nepřesvědčí o tom, že již není mým manželem. Stále si vzpomínám na to, co mi řekla má dcera: „Maminko, to, že ses zřekla toho založit novou rodinu, tatínka zachrání.“ Mám důvěru v to, že se tato slova naplní.

P. I., Itálie -BM-

AHOJ DĚTI!

Setkáváme se poslední květnovou nedělí a zároveň také v posledním týdnu celé velikonoční doby. Ve čtvrtek jsme slavili Nanebevstoupení Páně. Víme, že po Velikonocích se Pán Ježíš ještě čtyřicet dnů setkával s učedníky, než se vrátil k svému Otci. Apoštolům řekl, aby setrvali v modlitbách a očekávali slíbenou pomoc od Boha, Ducha svatého. K této události došlo o letnicích, padesát dnů po Velikonocích, a my budeme seslání Ducha svatého slavit příští nedělí. Svatodušní svátky završují velikonoční dobu.

Písmo svaté popisuje, jak se apoštolové modlili, najednou se ozval hukot, ukázaly se ohnivé jazyky a všichni byli naplněni Duchem svatým. Prošli velkou Boží proměnou. Z ustrašených učedníků se stali neohrožení hlasatelé Kristova evangelia, odvážní, silní muži plní radosti a pokoje, kteří zcela chápali smysl Kristova života a učení.

Ve dvou obrázcích, které nám symbolicky skrze plamen umožňují nahlédnout do místa seslání Ducha svatého a spatřit

alespoň malý kousek celého dění, máte za úkol najít deset rozdílů.

(Otazníček)

Pro starší:

Velmi dobře víme, co způsobil Duch svatý v apoštolech o letnicích. Uvědomujeme si ale také, jak působí v nás? Při křtu nás činí dětmi Božími a začleňuje nás do své církve. Učí nás správně chápat Kristovo učení a také ho uvádět do života. Těší nás v těžkostech a povzbuzuje, dává nám lásku, radost, pokoj, trpělivost, víru, naději, ale hlavně nám dává svých sedm zvláštních darů.

K Duchu svatému se máme modlit, máme ho prosit, aby na nás vylil své dary, aby proměnil náš život...

Vichřice a oheň jsou ze všech živlů nejstrašnější a nic, čeho se zmocní, nenechávají na místě a v původním stavu...

Kdo věří v Ducha svatého jako tvůrčí činnost Boží a v této víře prosí o příchod tohoto Ducha, musí si být vědom, že tím přivolává božskou výtržnost a že se tím připravuje na to, aby ho Bůh vyrušil v jeho „držení“, v jeho zvycích, také v jeho navyklem způsobu myšlení, jestliže se už nehodí k tomu, aby byly nádobou blahodárného nepokoje a vzrušené pravdy.

Kdo se tedy modlí „Přijď svatý Duchu“, musí být ochoten se modlit „Přijď a vyruš mne tam, kde je to nutné“. (W. Stählin) (EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V květu se ukrývala písmena tvořící slovo MATKA. Tajenka z poselství: „V rodině, kde se všichni mají rádi, kde si všichni pomáhají, věří si a umějí si odpustit, **najdeš své největší bohatství**. To bohatství je váš společný život **podle vůle** našeho milého Pána Boha.“

CENA JOSEFA LUXE

Nadační fond Josefa Luxe vyhlásil již pátý ročník Ceny Josefa Luxe, která je udělována s dvouletou periodicitou.

Cena je určena pro vysokoškolské studenty, kteří mají odevzdat do 30. června 2017 originální badatelské odborné práce na téma: **Konsolidace demokratického systému v ČR a její problémy.**

Ocenění: finanční příspěvek 50 000 Kč a skleněná plastika pro vítěze.

Kritéria a bližší informace na www.fodlux.cz či na facebooku na stránce Cena Josefa Luxe.

Vyhlášení výsledků: 1. října 2017 prostřednictvím emailu a následné předání ceny.

Věra Luxová, předsedkyně Nadačního fondu

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červen 2017			
Ne 4. 6.	Slavnost Seslání Ducha Svatého	7.30	Faltusovi 356
		16.00 MH	Málkovi 180
Ne 11. 6.	Slavnost Nejsvětější trojice	7.30	p. Havlíčková 341
		16.00 MH	Macháčkovi 55
Ne 18. 6.	11. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
		16.00 MH	Formánkovi 83
Ne 25. 6.	12. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		16.00 MH	Menclovi 193
Červenec 2017			
Ne 2. 7.	13. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 330
		16.00 MH	Adamcovi 18
Ne 9. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	Svobodovi 377
		16.00 MH	Jansovi 7
Ne 16. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
		16.00 MH	Vyhnálkovi 351
Ne 23. 7.	16. neděle v mezidobí	8.00	Kubičkoví 173
		16.00 MH	Židkovi 65
Ne 30. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 264
		10.30	Kunertovi 458

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Ve středu 31. 5. 2017 ve Verměřovicích.

Ve čtvrtek 1. 6. v Dolní Čermné.

V pátek 2. 6. v Petrovicích.

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele v Dolní Čermné 12. 5. 2017

s paní Matyldou Motlovou

z Dolní Čermné

POKŘTĚNI BYLI

ve Verměřovicích 23. 4. 2017

Monika Hlavsová

v Dolní Čermné 29. 4. 2017

Martin Brokeš

v Dolní Čermné 6. 5. 2017

Sofia Zámecová

MILÍ FARNÍCI, DĚTI, MLADÍ!

Zvu vás na pouť farnosti na Horu Matky Boží u Králík v sobotu 3. 6. 2017.

Skupina pěších poutníků odchází z Dolní Čermné od kostela ráno v 6 h. Zájemce o společnou cestu autobusem prosím, aby se zapisovali na připravený formulář v našich kostelích. Odjezd autobusu: Dolní Čermná náměstí ve 14:00 h., Dolní Čermná Tesla ve 14:02 h., Petrovice na točně ve 14:10 h. a Verměřovice u kostela v 14:15 h. Cena cesty autobusem pro dospělé 100,- Kč, děti polovic. Vítání budou také ti, kteří se na pouť vydají na kolech, vlakem nebo auty.

Ze společného programu, který se uskuteční v poutním kostele, to bude v 15:00 h. modlitba svatodušní novény a v 17:00 h. mše svatá. Po mši svaté se sejdeme u malého pohoštění v klášterní kuchyni nebo zahradě (podle počasí).

Na společné putování a setkání se těší otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
neděle 28. května 2017
22. a 23. týden / 2017

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 29. 5.	po 7. neděli velikonoční		
úterý 30. 5.	sv. Zdislavy	18:30 19:00	<i>adorace v Petrovicích</i> mše sv. v Petrovicích – za Milušku a Ladislava Bednářovy a celý rod
středa 31. 5.	svátek Navštívení P. Marie	19:00	mše sv. v Dolní Čermné – za farníky
čtvrtek 1. 6.	sv. Justina, mučedníka	17:30 19:00	<i>adorace a svátost smíření ve Verměřovicích</i> mše sv. ve Verměřovicích – za Jozefa Kanicha a Viktorii Čejkovou
pátek 2. 6.	po 7. neděli velikonoční; první pátek, zasv. Úctě Nejsvětěj. Srdci Ježíšovu	17:00 19:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Ladislava Vacka, bratra a rodiče z obojí strany
sobota 3. 6.	sv. Karla Lwangy a druhů; první sobota, zasvěcená úctě Neposkvr. Srdci Panny Marie	19:00	<i>farní pouť na Horu Matky Boží u Králík (mše sv. v 17:00 h.)</i> mše sv. v Petrovicích - za manžele Karla a Anežku Hubálkovy a jejich zemřelé sourozence
NEDĚLE 4. června	slavnost Seslání Ducha Svatého Končí doba velikonoční	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Elišku Cejnarovou a celou rodinu mše sv. ve Verměřovicích –za Antonii a Jana Sklenářovy a rodiče mše sv. na Mariánské Hoře – za Ladislava Junka a celou rodinu
pondělí 5. 6.	sv. Bonifáce, biskupa a muč.		
úterý 6. 6.	sv. Norberta, biskupa	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
středa 7. 6.	9. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 8. 6.	svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze	7:30	mše sv. v Dolní Čermné – za farníky
pátek 9. 6.	9. týdne v mezidobí	18:30 19:00	<i>adorace v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné – na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další pomoc a ochranu
sobota 10. 6.	9. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. ve Verměřovicích
NEDĚLE 11. června	Slavnost Nejsvětější Trojice V Jakubovicích slavíme pouť	7:30 10:30 16:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Valentina Kunerta, živé a zemřelé z té rodiny mše sv. v Jakubovicích mše sv. na Mariánské Hoře

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

Dolní Čermná	středa 31. 5.	15:00 – 17:00 h. 18:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče
Verměřovice	čtvrtek 1. 6.	17:30 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 2. 6.	17:00 – 18:55 h.	
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	

POUTNÍK, ČERVEN 2017

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 18. června 2017, Poutník vyjde 2. července 2017

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, T. Macháček, P. Židek, V. Severinová, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.